

Arrest

**nr. 60 789 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1957.

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*P., M. K. (...)
nationaliteit: Nepal
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (verzoeker verblijft hier sinds 2005, huurt een appartement, legt een VLD lidkaart voor en een toegangskaart Zenith 2007 en een abonnement van De Lijn en een SIS kaart, volgde Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie, is werkwilg, legt getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene eerlijk is (hij stuurde de ontvangen cheque van Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie terug) dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De asielprocedure werd op 02.04.2007 afgesloten met een bevestigende beslissing ‘niet erkend’ van de Vaste Beroepscommissie, hem betekend op 17.04.2007. De duur van de asielprocedure (namelijk 2 jaar en 2 maand) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de motiveringsplicht voorzien in de Wet van 29.11.1991”, “art.9bis en de richtlijn van de regering i.v.m. de regularisatiecriteria geldend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009”, “redelijkheidsbeginsel” en “art.8 EVRM.”

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verweerster heeft de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van art. 9bis rekening houdend met de instructie van 19.07.2009 ongegrond verklaard omdat hij voor 15.12.2009 geen 5 jaar in België verbleef;

Verzoeker heeft inderdaad zelf in zijn aanvraag aangegeven dat hij op 15.12.2009 strikt genomen nog geen 5 jaar in België verbleef en dat het 4 jaar en 10 maanden betrof;

Bijgevolg kwam verzoeker 2 maanden tekort doch hij wees erop dat zulk een verblijfsperiode, dewelke hij a.d.h.v. diverse stukken aantoonde en dienvolgens door verweerster niet in vraag werd gesteld, overeenstemt met een ononderbroken verblijf van 5 jaar; Er anders over oordelen zou buiten alle proportie staan;

Op voormelde redenering van verzoeker heeft verweerster in haar beslissing niet gereageerd waardoor zij haar motiveringsplicht heeft geschonden;

Bovendien kan eveneens gesteld worden dat verweerster door een verblijf van 4 jaar en 10 maanden niet gelijkwaardig te beschouwen aan een verblijf van 5 jaar, temeer zij de duurzame verankering van verzoeker in België niet ter discussie stelt, het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden; Zij heeft onbetwistbaar op een onredelijke manier gehandeld;

Gelet op het langdurig verblijf waaraan dezelfde gevolgen kunnen worden verbonden als aan een strikt genomen verblijf van 5 jaar, had verweerster op zijn minst dienen te oordelen dat verzoeker zich bevond in een andere prangende humanitaire situatie;

Zonder het aangeven van enige reden en dus motivatie, heeft zij dat niet gedaan;

Verzoeker behoort immers tot een groep kwetsbaren die zijn land van herkomst heeft dienen te verlaten en asiel in België heeft dienen aan te vragen;

Hij heeft verschillende pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen;

Uit de beslissing van verweerster blijkt bovendien dat zij de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in twijfel trekt doch hield zij er bij het nemen van haar beslissing geen rekening mee;

Dienvolgens werd art. 8 EVRM dat de eerbiediging van het privéleven voorziet, geschonden;

Het staat immers vast dat verzoeker ,gelet op zijn duurzame lokale verankering, alhier in België relaties met anderen heeft ontwikkeld en onderhoudt en de intentie heeft deze uit te breiden;

Er dient te worden onderlijnd dat zijn privéleven zich heeft verplaatst van Nepal naar België;

Door dat gegeven naast zich neer te leggen, heeft verweerster aldus art. 8 EVRM miskend;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker zegt dat hij inderdaad nog geen 5 jaar in het land was op het moment van de aanvraag, maar slechts 4 jaar en 10 maanden. Dit niet gelijkstellen met 5 jaar is buiten alle proportie. Op deze redenering werd niet gereageerd, waardoor de beslissing behept is met een motiveringsgebrek. Men had minstens moeten beslissen dat hij in een prangende humanitaire situatie zit. Hij had problemen in zijn thuisland en heeft dit moeten verlaten om asiel aan te vragen. Hij leeft duurzaam in België en heeft meermaals gepoogd om zijn verblijf te regulariseren. De beslissing raakt hem in zijn privé leven waardoor artikel 8 EVRM werd geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 26 november 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verzoeker heeft aangegeven dat hij wilde geregulariseerd worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beriep zich op criterium 2.8 A maar verblijft echter minder dan 5 jaar in het land, waardoor hij zich niet kan beroepen op zijn langdurig verblijf om geregulariseerd te worden. De periode van 5 jaar moet gerekend worden vanaf 15 december 2009. Hij is pas op 23 februari 2005 toegekomen in het land, wat betekent dat hij alleszins minder dan 5 jaar in het land was voorafgaand aan de aanvraag. Verzoeker kan moeilijk anders beweren, en beaamt deze historiek bovendien zelf. Er is niets onredelijk aan het toepassen van duidelijke criteria, en te beslissen dat 4 jaar en 10 maanden niet volstaat als 5 jaar in het vooruitzicht wordt gesteld. De beslissing is wat dat betreft voorspelbaar en redelijk.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Verzoeker wilde vervolgens geregulariseerd worden in toepassing van criterium 2.8 B, maar legde geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor. Het attest van werkbereidheid volstaat niet. verzoeker betwist dit ook niet, waardoor dit aspect van de beslissing alvast niet ter discussie staat.

Verzoeker heeft ook geen toelichting gegeven bij wat hij een prangende humanitaire situatie noemt in zijn verzoekschrift. Het feit dat hij moet terugkeren na jarenlang in de illegaliteit te hebben geleefd in België, is alleszins onvoldoende om een prangende humanitaire situatie te bewijzen.

Zijn politieke problemen in het land van herkomst werden bovendien reeds onderzocht in het kader van zijn asielaanvraag, en hij voegde hieraan geen nieuwe elementen toe. Zijn asielprocedure duurde 2 jaar en 2 maand, wat niet onredelijk lang is. Verzoeker betwist dit aspect van de beslissing niet.

Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat hij familieleden in België heeft wonen, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aangetoond werd. Verwerende partij heeft betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM bijkomend de eer te antwoorden dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsonthouding tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.);

- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

In zoverre verzoeker de schending opwerpt van de "wet van 29 november 1991" merkt verwerende partij op dat het middel onjuist gemotiveerd werd in rechte.

Het is verwerende partij niet duidelijk welke wet verzoeker precies wenst aan te halen, en kan zich ter zake dan ook niet verdedigen. Het is immers onmogelijk om het verzoekschrift te toetsen aan een niet bekende wet.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.1.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar de elementen van duurzame lokale verankering geen afbreuk doen aan het gegeven dat de verzoekende partij nog geen vijf jaar ononderbroken in België verblijft en zich bijgevolg niet op criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 kan beroepen, dat de verzoekende partij geen arbeidscontract aan haar aanvraag toevoegt en zich bijgevolg niet kan beroepen op criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving en dat de duur van de asielprocedure ook niet van die aard is dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden aanvaard, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.4888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende de verzoekende partij op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag beroept de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald op het ononderbroken verblijf van 5 jaar in België en de duurzame lokale verankering.

In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze nog geen vijf jaar ononderbroken in België verblijft. De verzoekende partij geeft zelf aan dat ze op 15 december 2009 ongeveer 4 jaar en 10 maanden in België was. De verzoekende partij stelt dat het echter een relatief klein verschil is, zodat de regularisatie omwille van billijkheidsoverwegingen toch had kunnen toegestaan worden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar aanvraag voorhoudt, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de duurzame lokale verankering op zich onvoldoende is om af te wijken van de instructie van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat hoe goed de duurzame lokale verankering ook mag zijn, dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf en dat dit element dus niet in het voordeel van verzoekende partij kan weerhouden worden.

Er dient erop gewezen te worden dat bij het indienen van de aanvraag van 15 december 2009, de verzoekende partij op de hoogte was van de criteria die door de verwerende partij zouden gehanteerd worden om de aanvraag ten gronde te onderzoeken. In de instructie werd uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende ze bijgevolg te weten dat ze diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar. In casu voldoet ze niet aan deze voorwaarde.

Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor *“de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”* In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België heeft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hier een bijkomende voorwaarde aan toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. In casu heeft de verzoekende partij dergelijk contract niet bijgebracht. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij *“behoort (...) tot een groep kwetsbaren die zijn land van herkomst heeft dienen te verlaten en asiel in België heeft dienen aan te vragen”*, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij dit niet in haar aanvraag aangevoerd heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hier niet op te hebben geantwoord.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“verweerster op zijn minst (had) dienen te oordelen dat verzoeker zich bevond in een andere prangende humanitaire situatie”*, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dit in casu gedaan heeft. Enerzijds heeft de verwerende partij onderzocht of de verzoekende partij aan criterium 2.8.B van de instructie voldeed en geconcludeerd dat dit niet het geval was. Anderzijds heeft de verwerende partij geconcludeerd dat de asielprocedure van de verzoekende partij niet onredelijk lang geduurd heeft en zij bijgevolg niet op die grond kan worden geregulariseerd. De verzoekende partij laat in casu na aan te tonen welke andere gronden de verwerende partij had moeten onderzoeken.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist of weerlegd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet aangetoond.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. In casu voert de verzoekende partij de schending van het privéleven aan.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wat haar privéleven betreft herinnert de Raad eraan dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van verscheidene jaren heeft, niet valt onder de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Evenmin geeft de verzoekende partij concrete elementen aan die zouden kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij beperkt de invulling van haar privéleven tot het stellen dat zij in België duurzaam lokaal verankerd is. Zij verwijst naar het feit dat ze in België relaties met anderen ontwikkeld heeft en onderhoudt en de intentie heeft deze uit te breiden. De verzoekende partij stelt dat haar privéleven zich verplaatst heeft van Nepal naar België. Dergelijke elementen tonen op zich niet aan dat er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een schending van het privéleven, wat de verzoekende partij overigens evenmin heeft aangevoerd in haar aanvraag. Derhalve kan de verzoekende partij thans de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit zou hebben geschonden. Dergelijke precisering ontbreekt in de aanvraag en in het verzoekschrift. Algemene beschouwingen, zoals duurzame lokale verankering, relaties ontwikkeld hebben in België en de intentie hebben deze relaties uit te bouwen, voldoen hier niet aan. Uit het korte en algemene betoog van de verzoekende partij kan geen schending van artikel 8 EVRM afgeleid worden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de

verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tot slot voert de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aan van de “Wet 29.11.1991.” De verzoekende partij laat na te preciseren welk artikel van de genoemde wet geschonden is en waarop deze wet betrekking heeft. De verzoekende partij blijft in gebreke om op een voor de verwerende partij en de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze de “Wet 29.11.1991” geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN